

บทที่ 5

สรุปและเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์กฎหมาย หมายอาญาและมาตรการลงโทษทางอาญาของไทยกับการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ศึกษากรณีความรับผิดชอบทางอาญาของนิติบุคคลประเทศไทยในปัจจุบันดังกล่าวข้างต้นนั้น เมื่อนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ ค.ศ.2000 สามารถสรุปและให้ข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

5.1 ในส่วนบทบัญญัติทางกฎหมาย

ในขณะนี้ อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายไทยยังไม่มีบทบัญญัติเรื่องการมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดที่ครอบคลุมลักษณะของพฤติกรรมที่กว้างขวางเท่ากับบทบัญญัติเรื่องการมีส่วนร่วมในกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะขององค์กรของข้อ 5 แห่งอนุสัญญา กล่าวคือกฎหมายไทยมีบทบัญญัติเรื่องการมีส่วนร่วมจำกัดเฉพาะความผิดบางฐานเท่านั้น มิได้ครอบคลุมทุกกรณีความผิด ทำให้การดำเนินการบังคับใช้กฎหมายต่อกรณีดังกล่าวไม่ได้ผล ดังสรุปทวิเคราะห์ต่อไปนี้

1.1. หลักความผิดเกี่ยวกับการสมคบตามกฎหมายไทยในประมวลกฎหมายอาญาจะมีได้บัญญัติในลักษณะที่เป็นบทบัญญัติทั่วไปความรับผิดชอบทางอาญาของบุคคล แต่จะนำหลักสมคบไปใช้กับบางฐานความผิดเท่านั้น เช่น ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 114 เป็นการนำหลักเรื่องสมคบไปใช้แก้ความผิดเฉพาะ คือความผิดฐานสมคบกันเพื่อเป็นกบฏเท่านั้น ซึ่งไม่ครอบคลุมอาชญากรรมประเภทอื่น

1.2. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 210 นำหลักเรื่องสมคบไปใช้แก้ความผิดหลายลักษณะตามที่บัญญัติไว้ในภาค 2 ของประมวลกฎหมายอาญา อย่างไรก็ตามการจะครบองค์ประกอบและเป็นความผิดฐานซึ่งใจต้องให้ผู้สมคบกันตั้งแต่ห้าคนขึ้นไป ในขณะที่การจะครบองค์ประกอบและเป็นความผิดฐานมีส่วนร่วมในกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรตามอนุสัญญาข้อ 5 วรรค 1 (ก) (1) นั้นต้องการผู้สมคบกันเพียงสองคนขึ้นไปเท่านั้น ดังนั้นบทบัญญัติของมาตรา 210 จึงมีองค์ประกอบที่มากกว่าและยากแก่การเอาผิดกับผู้กระทำมากกว่าตามที่บทบัญญัติของอนุสัญญาฯ ข้อ 5 กำหนดไว้

นอกจากนั้น การสมคบกันที่จะเป็นความผิดฐานเป็นช่องโจรตามประมวลกฎหมายอาญาจะต้องมีการกระทำ คือ "การตกลงกัน" และผู้กระทำต้องรู้จำนวนคนและมีเจตนา คือ ต้องการสมคบกัน ซึ่งกฎหมายมิได้ให้ความชัดเจนของการพิสูจน์ความผิดไว้ แต่ในอนุสัญญา ข้อ 5 วรรค 2 กำหนดให้พิสูจน์ความผิดโดยพิจารณาจากพฤติการณ์ของข้อเท็จจริงที่เป็นภาวะวิสัย กล่าวคือการกระทำที่ปรากฏภายนอกไม่ว่าจะเป็นจากอาการกิริยา คำพูด หรือการแสดงสัญลักษณ์ เป็นต้น

1.3. ความผิดฐานเป็นอั้งยี่ตามมาตรา 209 แห่งประมวลกฎหมายอาญามุ่งเป้าประกอบคล้ายคลึงกับความผิดฐานมีส่วนร่วมตามอนุสัญญา คือ การเข้ามีส่วนร่วมหรือเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่มีความมุ่งหมายเพื่อกระทำความผิดต่อกฎหมาย ซึ่งตามอนุสัญญากำหนดความมุ่งหมายของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรไว้ว่า เพื่อประกอบอาชญากรรมร้ายแรง ในขณะที่ความผิดฐานเป็นอั้งยี่กำหนดความมุ่งหมายของคณะบุคคลไว้ว่าเพื่อเป็นการอันมิชอบด้วยกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ความผิดฐานเป็นอั้งยี่มีข้อน่าสังเกตว่าคำว่า "คณะบุคคล" นี้จะต้องประกอบด้วยบุคคลเป็นจำนวนเท่าใดเนื่องจากมาตรา 209 มิได้กำหนดไว้ให้ชัดเจน ซึ่งศาสตราจารย์ ดร.หยุด แสงอุทัย เห็นว่าเมื่อกฎหมายไม่ระบุจำนวนไว้จึงต้องถือว่าตั้งแต่สองคนขึ้นไป และรองศาสตราจารย์ ดร.เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ มีความเห็นเช่นเดียวกับศาสตราจารย์ ดร.หยุดฯ¹ ซึ่งอาจไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติความผิดฐานมีส่วนร่วมฯ ตามอนุสัญญาฯ ข้อ 5 ได้ และอาจทำให้ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย ทั้งนี้เนื่องจากความหมายของ "กลุ่มอาชญากรที่มีการจัดตั้งในลักษณะองค์กร" ตามข้อ 2 ของอนุสัญญา หมายถึง "กลุ่มที่มีการจัดโครงสร้างของบุคคลสามคนหรือมากกว่า....." อีกทั้งความผิดฐานเป็นอั้งยี่นี้ไม่เคยมีการฟ้องคดีต่อศาลเลยนับตั้งแต่มีการจัดทำประมวลกฎหมายอาญาขึ้นใช้บังคับแทนกฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 จึงไม่เคยมีแนวคำพิพากษาของศาลในเรื่องนี้มาก่อน ทั้งนี้เพราะการลงโทษความผิดฐานเป็นอั้งยี่ได้ ต้องเข้าองค์ประกอบความผิดตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 209 ซึ่งการพิสูจน์ข้อเท็จจริงให้ครบองค์ประกอบกระทำได้ยาก

1.4. การนำหลักเรื่องสมคบไปใช้ในกฎหมายพิเศษจะจำกัดเฉพาะความผิดเฉพาะเรื่องเท่านั้น เช่น การสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามมาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 เป็นต้น ซึ่งไม่ครอบคลุมอาชญากรรมร้ายแรงตามที่กำหนดในอนุสัญญา ซึ่งหลักในการสมคบกันกระทำความผิดนี้ จะนำไปสู่การจัดตั้งเป็นองค์กรอาชญากรรมเพื่อกระทำความผิดในรูปแบบของ

¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาคความผิด, (กรุงเทพมหานคร : บริษัทสำนักพิมพ์วิญญูชน จำกัด), น. 15

การจัดตั้งเป็นนิติบุคคล ในรูปของการเปิดบริษัท, ร้านค้า บังหน้า (front company) เพื่อกระทำความผิดหรือใช้ในการฟอกเงิน เพื่อให้ทรัพย์สินที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย กลับเป็นเงินสุจริต ซึ่งตามกฎหมายไทยนั้น ในการลงโทษนิติบุคคลที่กระทำความผิดนั้นต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายแพ่ง มาตรา 75, 76 ในเรื่องของผู้ทำการแทนนิติบุคคล, หรือผู้แทน เท่านั้น ในความผิดบางฐาน เช่น ความผิดฐานฉ้อโกงที่ศาลฎีกาได้ขยายความรับผิดชอบของนิติบุคคลออกไปในส่วนของผู้บริหารนิติบุคคลด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่า กฎหมายไทยยังไม่มีบทบัญญัติเรื่องการมีส่วนร่วมกระทำความผิดที่ครอบคลุมและกว้างขวาง ในกรณีของความรับผิดทางอาญาของนิติบุคคล

ดังนั้น เมื่อประเทศไทยได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว อันเป็นการแสดงเจตจำนงเห็นชอบในอนุสัญญาดังกล่าว ประเทศไทยจึงควรต้องออกกฎหมายรองรับบทบัญญัติข้อ 5 ของอนุสัญญา โดยกำหนดให้การมีส่วนร่วมในกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรตามที่ระบุในข้อ 5 เป็นความผิดตามกฎหมายภายในที่ใช้บังคับทั่วไป เพื่อที่จะสามารถให้สัตยาบันอนุสัญญาได้และใช้ความผิดอาญาดังกล่าวเป็นมาตรการต่อสู้ปราบปรามองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติในรูปแบบของการจัดตั้งเป็นบริษัทบังหน้า เพื่อกระทำความผิดได้อย่างกว้างขวางครอบคลุมและมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยกำหนดให้มีการออกพระราชบัญญัติเกี่ยวกับความผิดที่กระทำโดยองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติขึ้นมาโดยเฉพาะ เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำผิดที่เกิดขึ้นจากองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ เพื่อที่จะสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดที่อยู่เบื้องหลังองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติมาลงโทษได้ ตลอดจนทำให้มีฐานความผิดที่ครอบคลุมและกว้างขวางตามอย่างนานาประเทศ ตามแนวอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ ค.ศ.2000

5.2 ในส่วนของโทษและมาตรการในการลงโทษนิติบุคคล

จากการศึกษา เรื่องโทษทางอาญาและมาตรการอื่นที่ใช้เพื่อลงโทษนิติบุคคลที่กระทำความผิดแล้ว จะเห็นว่าในประเทศไทยการลงโทษนิติบุคคลยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายอย่าง เช่น ปัญหาเรื่องการบังคับใช้กฎหมายไม่เหมาะสม กล่าวคือโทษทางอาญาและมาตรการอื่นที่นำมาบังคับใช้กับนิติบุคคลนั้นแท้ที่จริงแล้วเป็นมาตรการที่ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อบังคับใช้กับบุคคลธรรมดา แต่เมื่อศาลนำมาตรการดังกล่าวมาบังคับใช้กับนิติบุคคลซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างจากบุคคลธรรมดาเป็นอย่างมาก จึงทำให้การลงโทษไม่มีประสิทธิภาพด้วยเหตุนี้ จึงส่งผลให้การลงโทษไม่บรรลุวัตถุประสงค์ กล่าวคือ กฎหมายไม่สามารถป้องกันและยับยั้งการกระทำความผิดได้ เพื่อที่จะแก้ปัญหาในเรื่องนี้ จึงเห็นสมควรเสนอข้อเสนอดังนี้

1. ควรจะบัญญัติเรื่องโทษที่จะใช้บังคับกับนิติบุคคลไว้โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับนิติบุคคล โดยบัญญัติโทษที่จะใช้บังคับกับบุคคลธรรมดา และนิติบุคคลให้แยกออกจากกันอย่างชัดเจน

2. ควรจะนำมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสมกับลักษณะ และสภาพของนิติบุคคลมาบังคับใช้เพื่อลงโทษนิติบุคคล เช่น การยกเลิกใบอนุญาตประกอบกิจการ การสั่งพักกิจการของนิติบุคคล หรือการห้ามนิติบุคคลเข้าประมูลงานของรัฐ เป็นต้น ในที่นี้ได้นำมาตรการต่าง ๆ ของประเทศฝรั่งเศส ที่บังคับใช้กับนิติบุคคลมาเป็นตัวอย่าง เพราะนอกจากประเทศฝรั่งเศสจะมีความเจริญทางด้านกฎหมายแล้วยังเป็นประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมายเหมือนกับประเทศไทยอีกด้วย

3. ควรนำมาตรการริบทรัพย์สิน ที่เป็นหลักสากลมาปรับใช้กับประเทศไทย เนื่องจากอาชญากรรมข้ามชาติ ได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของการประกอบอาชญากรรมไปอย่างมาก จากอาชญากรรมที่มีขอบเขตภายในประเทศใดประเทศหนึ่ง กลายเป็นอาชญากรรมระหว่างประเทศ ที่มีเครือข่ายโยงใยในประเทศต่าง ๆ มีระบบการดำเนินการที่ซับซ้อนในรูปแบบขององค์กรและได้รับผลประโยชน์มหาศาลจากการประกอบอาชญากรรม ซึ่งผลประโยชน์มหาศาลนี้จะถูกนำกลับมาสร้างความเข้มแข็งให้แก่องค์กร การปราบปรามอาชญากรรมประเภทนี้จึงต้องอาศัยความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในระหว่างประเทศต่าง ๆ

การริบทรัพย์สินนับได้ว่าเป็นมาตรการที่ใช้ในการปราบปรามอาชญากรรมอย่างได้ผลวิธีหนึ่ง โดยเฉพาะกับองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติที่มีผลตอบแทนจากการประกอบอาชญากรรมประเภทนี้เป็นจำนวนมหาศาล ถึงแม้ผู้กระทำความผิดจะถูกจับแต่ครอบครัวญาติพี่น้องและสมาชิกในองค์กรก็ยังมีโอกาสใช้จ่ายผลประโยชน์เหล่านั้น เพราะผลประโยชน์ที่ได้จากการประกอบอาชญากรรมในลักษณะนี้ส่วนใหญ่มักจะถูกโยกย้ายไปยังที่ต่าง ๆ หรือนำไปแปรสภาพเป็นทรัพย์สินอื่นหรือรายได้ที่ถูกกฎหมาย ถ้าหากไม่มีมาตรการความร่วมมือระหว่างประเทศในการริบทรัพย์สินแล้ว ถึงแม้ผู้กระทำความผิดจะถูกดำเนินคดีจนกระทั่งถูกพิพากษาลงโทษก็ยังไม่รู้สึกว่าคุ้มค่า เพราะอย่างน้อยคนที่อยู่ข้างหลังก็ยังสุขสบาย และเมื่อตัวผู้กระทำความผิดพ้นโทษออกมาแล้วก็ยังสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นต่อไปได้ ดังนั้นมาตรการความร่วมมือระหว่างประเทศในการริบทรัพย์สินจึงเป็นการตัดแรงจูงใจในการกระทำความผิดและให้ผลในทางต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายภายในของไทย พบว่ากฎหมายภายในของประเทศไทยเท่าที่มีอยู่ซึ่งเกี่ยวข้องกับความร่วมมือระหว่างประเทศในการริบทรัพย์สินนั้น ยังไม่เพียงพอ กล่าวคือขอบเขตของทรัพย์สินที่อาจริบได้ตามกฎหมายของไทยเท่าที่มีอยู่ขณะนี้ และตามแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาในเรื่องดังกล่าวทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดที่จะริบได้นี้ จะต้องเป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยตรงจากการกระทำความผิดเท่านั้น (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

33 (2)) หากว่าทรัพย์สินดังกล่าวถูกแปรสภาพกลายเป็นทรัพย์สินอื่นที่มีใช้ตัวทรัพย์สินดั้งเดิมที่ได้มาโดยตรงจากการกระทำความผิดแล้ว ศาลจะไม่รับทรัพย์สินนั้น

อย่างไรก็ดี ในพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2543) จะมีขอบข่ายของทรัพย์สินที่อาจถูกริบได้ คล้ายคลึงกับอนุสัญญา กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติมาตรการฯ ทรัพย์สินที่อาจถูกริบได้ให้รวมถึงเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาโดยการใช้เงินหรือทรัพย์สินที่ได้รับมาเนื่องจากการกระทำความผิด หรือกระทำไม่ว่าด้วยประการใด ๆ ให้เงินหรือทรัพย์สินเปลี่ยนสภาพไปจากเดิม ไม่ว่าจะมีการเปลี่ยนสภาพกี่ครั้ง และไม่ว่าเงินหรือทรัพย์สินนั้นจะอยู่ในความครอบครองของบุคคลอื่น โดยไปเป็นของบุคคลอื่น หรือปรากฏหลักฐานทางทะเบียนว่าเป็นของบุคคลอื่นก็ตาม อย่างไรก็ดีพระราชบัญญัติมาตรการฯ นี้สามารถนำไปใช้ได้อย่างจำกัดเฉพาะกับกรณีที่ได้เงินหรือทรัพย์สินมาโดยเกี่ยวเนื่องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ายาเสพติดเท่านั้น ไม่ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดในลักษณะอื่นด้วย สำหรับพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นั้น เนื่องจากการริบทรัพย์สินทางแพ่ง จึงมีข้อที่น่าพิจารณาว่า จะสามารถนำมาใช้กับความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาได้หรือไม่

ข้อเสนอแนะ จะเห็นได้จากการศึกษาสถานะและบทบาทของประเทศไทยภายใต้อนุสัญญา ประเทศไทยมีบทบัญญัติของกฎหมายที่สอดคล้องกับหลักการของอนุสัญญาในสาระสำคัญเป็นส่วนมาก แต่เนื่องจากในอนาคตประเทศไทยจะต้องให้สัตยาบันแก่อนุสัญญาดังกล่าว ทำให้จะต้องมีกฎหมายมารองรับในเรื่องการให้ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการริบทรัพย์สิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เป็นมาตรการบังคับ ซึ่งจะก่อให้เกิดพันธกรณีแก่ประเทศไทยในอันที่จะต้องออกกฎหมายภายในมารองรับ เพื่อสามารถปฏิบัติตามได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ สำหรับในส่วนที่เป็นมาตรการที่ไม่บังคับ (non-obligatory measure) หรือมาตรการทางเลือก เห็นว่ามีหลายเรื่องที่ประเทศไทยควรรับมาปฏิบัติ เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในการริบทรัพย์สินให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีข้อความพิจารณาต่อไปนี้ คือ

1. หลักเรื่อง double criminality

ประเทศไทยมีได้บัญญัติยกเว้นหลัก double criminality ไว้ในพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา พ.ศ.2535 เว้นแต่กรณีการให้ความร่วมมือแก่ประเทศภาคีสมาชิกที่มีสนธิสัญญาระหว่างกันและในสนธิสัญญาระเบียบกติกากลาง double criminality ไว้ ดังนั้นประเทศไทยจึงมีการผูกพันตามอนุสัญญาในการกำหนดให้การกระทำซึ่งมีความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง และเป็นมูลกรณีของความช่วยเหลือ เป็นความผิดทางอาญาตามกฎหมายภายในของไทยด้วย เพื่อให้สามารถให้ความร่วมมือระหว่างประเทศได้ตามหลัก double criminality

2. ทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำอาชญากรรม (proceeds of crime)

ถึงแม้ว่าในอนุสัญญาข้อ 14 วรรค 1 จะกำหนดให้จัดการทรัพย์สินที่ถูกริบตามกฎหมายภายในและวิธีบริหารของรัฐภาคีที่รับทรัพย์สินนั้นไว้ก็ตาม แต่ตามพระราชบัญญัติความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญามาตรา 35 และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 35 ต่างบัญญัติให้ทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้ริบตกเป็นของแผ่นดิน หากทรัพย์สินที่รับเป็นของบุคคลที่สามผู้สุจริตซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด บุคคลดังกล่าวจะขอคืนทรัพย์สินได้ต่อเมื่อศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วเท่านั้น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นได้เลยตลอดระยะเวลาที่ยังมีการดำเนินคดีอยู่ นอกจากนี้การปราบปรามอาชญากรรมข้ามชาติจำเป็นต้องใช้เงินทุนสูงในการพัฒนาเทคโนโลยีและบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงเห็นว่าประเทศไทยควรนำมาตรการทางเลือกตามข้อ 14 วรรค 2 และวรรค 3 (ก) มาใช้กับการจัดการทรัพย์สินที่ถูกริบ นอกเหนือไปจากให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินเพียงประการเดียว

ในเรื่องมาตรการลงโทษทางอาญาในส่วนของโทษและมาตรการในการลงโทษนิติบุคคล ในเรื่องการริบทรัพย์สินผู้เขียนเห็นว่าควรกำหนดเป็นมาตรการพิเศษในเรื่องของความผิดที่กระทำโดยองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ โดยให้บัญญัติอยู่ในพระราชบัญญัติขององค์กรอาชญากรรมข้ามชาติตามที่ได้เสนอไว้แล้วข้างต้น เพื่อที่จะเป็นมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิด ในส่วนขององค์กรอาชญากรรมข้ามชาติได้อย่างเด็ดขาด โดยสอดคล้องตามแนวอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ ค.ศ 2000